

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

Wersja jawna

Bydgoszcz, dnia 16 listopada 2020 r.

RBG.610.2.2020.MB-Sz

DECYZJA Nr RBG - 12/2020

- I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r., poz. 1076 i 1086), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów działania **Pauliny Jaworskiej prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach i Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach** polegające na:

1. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowień o treści:

„W przypadku braku zgłoszenia w terminie 3 dni jakichkolwiek uwag do stanu i składu przesyłki, uznaje się że Kupujący otrzymał towar określony w niniejszej umowie w całości nieużywany, bez jakichkolwiek wad i usterek i w tym zakresie nie wnosi jakichkolwiek uwag zarówno pod względem jakościowym jak i ilościowym.” (pkt 3.2 Warunków umowy sprzedaży),
oraz

„Sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem 2 lat od wydania towaru kupującemu. Kupujący zobowiązany jest zawiadomić Sprzedającego o niezgodności towaru z umową przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności.” (pkt 4.4 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienia skracają ustawowy czas na zgłoszenie wady z tytułu rękojmi, co jest niezgodne z art. 558 § 1 oraz z art. 568 § 2 w zw. z art. 568 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r., poz. 1740), co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i **stwierdza się zaniechanie stosowania ww. praktyki z dniem 13 marca 2020 r.**

2. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowienia o treści:

„W przypadku sprzedaży towaru uszkodzonego lub używanego, co zostanie wyraźnie zaznaczone w umowie sprzedaży, towar może posiadać widoczne lub ukryte wady fizyczne. W tym przypadku towar nie podlega rękojmi, gwarancji ani niezgodności towaru z umową, a sprzedawca nie odpowiada za jakiegokolwiek wady widoczne lub ukryte towaru, a kupujący zrzeka się z tego tytułu jakichkolwiek roszczeń. Podpisem pod niniejszą umową kupujący akceptuje te warunki.” (pkt 4.8 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienie wyłącza odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za rzeczy uszkodzone lub używane, co jest niezgodne z art. 557 § 1 w zw. z art. 558 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 1740), co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i **stwierdza się zaniechanie stosowania ww. praktyki z dniem 13 marca 2020 r.**

3. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowienia o treści:

„Obowiązek zwrotu świadczeń przez Kupującego dotyczy także rzeczy przekazanych mu nieodpłatnie w ramach promocji, a także zwrot paragonu fiskalnego.” (pkt 1.8 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienie nakazuje konsumentom - przy odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa - dokonanie zwrotu upominków, które otrzymali w związku z udziałem w pokazie, a także uzależnia skuteczność odstąpienia od umowy lub zwrotu świadczeń od zwrotu paragonu fiskalnego, co jest niezgodne z art. 34 ust. 1 w zw. z art. 27 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i **stwierdza się zaniechanie stosowania ww. praktyk z dniem 13 marca 2020 r.**

4. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowienia o treści:

„W przypadku rozwiązania lub odstąpienia przez Kupującego od niniejszej umowy, jedynie w części (co do niektórych produktów) lub w przypadku gdy odstąpienie jest skuteczne jedynie co do części umowy albo gdy Kupujący zwrócił jedynie część towaru albo część ze zwróconego towaru jest wadliwa. Kupujący zobowiązany jest zapłacić za pozostałe lub uszkodzone produkty cenę zgodnie z aktualnym cennikiem Sprzedającego i zgodnie z jego wyliczeniami, z tym, że bez udzielonych Kupującemu rabatów, zniżek, gratisów oraz bonusów.” (pkt 1.11 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienie nakłada na konsumentów obowiązek zapłaty z tytułu odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w sposób niezgodny z art. 34 ust. 1 w zw. z art. 27, a także art. 34 ust. 4 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie

konkurencji i konsumentów i stwierdza się zaniechanie stosowania ww. praktyk z dniem 13 marca 2020 r.

5. niewykonaniu obowiązku zwrotu konsumentom niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy, o którym mowa w art. 30 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), wszystkich dokonanych przez nich płatności, w tym kosztów dostarczenia rzeczy, co stanowi naruszenie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdza się zaniechanie stosowania ww. praktyki z dniem 8 lipca 2020 r.

- II. Na podstawie art. 27 ust. 4 w zw. z art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r., poz. 1076 i 1086), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, nakłada się na Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach i Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach środek usunięcia trwających skutków praktyk stwierdzonych w pkt I.1-5 niniejszej decyzji, w postaci obowiązku skierowania listem zwykłym, na swój koszt, w terminie miesiąca od daty uprawomocnienia się decyzji - do wszystkich konsumentów, którzy w okresie od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. zawarli umowy sprzedaży z Pauliną Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach i Dawidem Kubisem prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim - wspólnikami spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach, w sposób czytelny, zrozumiały oraz przy zachowaniu takiego samego wyboldowania jak poniżej, pisemnej informacji, o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w decyzji Nr RBG-12/2020 uznał za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów działania Pauliny Jaworskiej prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach i Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach polegające na:

1. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowień o treści:

„W przypadku braku zgłoszenia w terminie 3 dni jakichkolwiek uwag do stanu i składu przesyłki, uznaje się że Kupujący otrzymał towar określony w niniejszej umowie w całości nieużywany, bez jakichkolwiek wad i usterek i w tym zakresie nie wnosi jakichkolwiek uwag zarówno pod względem jakościowym jak i ilościowym.” (pkt 3.2 Warunków umowy sprzedaży),
oraz

„Sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem 2 lat od wydania towaru kupującemu. Kupujący zobowiązany jest zawiadomić Sprzedającego o niezgodności towaru z umową przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności.” (pkt 4.4 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienia skracają ustawowy czas na zgłoszenie wady z tytułu rękojmi, co jest niezgodne z art. 558 § 1 oraz z art. 568 § 2 w zw. z art. 568 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r., poz. 1740), co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

2. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowienia o treści:

„W przypadku sprzedaży towaru uszkodzonego lub używanego, co zostanie wyraźnie zaznaczone w umowie sprzedaży, towar może posiadać widoczne lub ukryte wady fizyczne. W tym przypadku towar nie podlega rękojmi, gwarancji ani niezgodności towaru z umową, a sprzedawca nie odpowiada za jakiegokolwiek wady widoczne lub ukryte towaru, a kupujący zrzeka się z tego tytułu jakichkolwiek roszczeń. Podpisem pod niniejszą umową kupujący akceptuje te warunki.” (pkt 4.8 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienie wyłącza odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za rzeczy uszkodzone lub używane, co jest niezgodne z art. 557 § 1 w zw. z art. 558 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 1740), co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

3. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowienia o treści:

„Obowiązek zwrotu świadczeń przez Kupującego dotyczy także rzeczy przekazanych mu nieodpłatnie w ramach promocji, a także zwrot paragonu fiskalnego.” (pkt 1.8 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienie nakazuje konsumentom - przy odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa - dokonanie zwrotu upominków, które otrzymali w związku z udziałem w pokazie, a także uzależnia skuteczność odstąpienia od umowy lub zwrotu świadczeń od zwrotu paragonu fiskalnego, co jest niezgodne z art. 34 ust. 1 w zw. z art. 27 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

4. stosowaniu w umowach sprzedaży zawieranych z konsumentami postanowienia o treści:

„W przypadku rozwiązania lub odstąpienia przez Kupującego od niniejszej umowy, jedynie w części (co do niektórych produktów) lub w przypadku gdy odstąpienie jest skuteczne jedynie co do części umowy albo gdy Kupujący zwrócił jedynie część towaru albo część ze zwróconego towaru jest wadliwa. Kupujący zobowiązany jest zapłacić za pozostałe lub uszkodzone produkty cenę zgodnie z aktualnym cennikiem Sprzedającego i zgodnie z jego wyliczeniami, z tym, że bez udzielonych

Kupującemu rabatów, zniżek, gratisów oraz bonusów.” (pkt 1.11 Warunków umowy sprzedaży),

które to postanowienie nakłada na konsumentów obowiązek zapłaty z tytułu odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w sposób niezgodny z art. 34 ust. 1 w zw. z art. 27, a także art. 34 ust. 4 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

5. niewykonaniu obowiązku zwrotu konsumentom niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy, o którym mowa w art. 30 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), wszystkich dokonanych przez nich płatności, w tym kosztów dostarczenia rzeczy, co stanowi naruszenie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r., poz. 287 ze zm.), a w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Treść decyzji Nr RBG-12/2020 dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl.”

Informacja powinna zostać przesłana na ostatni znany wspólnikom spółki PREMIUM GROUP w Bolewicach adres korespondencyjny konsumenta.

Za wykonanie ww. środka przedsiębiorcy, wspólnicy spółki PREMIUM GROUP w Bolewicach, odpowiadają solidarnie.

- III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r., poz. 1076 i 1086), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku ze stosowaniem praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów:

1. o której mowa w pkt I.1 niniejszej decyzji, nakłada się na każdego z przedsiębiorców - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach:

- 1) **Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach**, karę pieniężną w wysokości 63 704 zł (słownie: sześćdziesiąt trzy tysiące siedemset cztery złote), płatną do budżetu państwa;

- 2) **Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim**, karę pieniężną w wysokości 11 242 zł (słownie: jedenaście tysięcy dwieście czterdzieści dwa złote), płatną do budżetu państwa;

2. o której mowa w pkt I.2 niniejszej decyzji, nakłada się na każdego z przedsiębiorców - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach:

- 1) **Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach**, karę pieniężną w wysokości 63 704 zł (słownie: sześćdziesiąt trzy tysiące siedemset cztery złote), płatną do budżetu państwa;

- 2) Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim, karę pieniężną w wysokości 11 242 zł (słownie: jedenaście tysięcy dwieście czterdzieści dwa złote), płatną do budżetu państwa;
3. o której mowa w pkt 1.3 niniejszej decyzji, nakłada się na każdego z przedsiębiorców - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach:
 - 1) Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach, karę pieniężną w wysokości 63 704 zł (słownie: sześćdziesiąt trzy tysiące siedemset cztery złote), płatną do budżetu państwa;
 - 2) Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim, karę pieniężną w wysokości 11 242 zł (słownie: jedenaście tysięcy dwieście czterdzieści dwa złote), płatną do budżetu państwa;
4. o której mowa w pkt 1.4 niniejszej decyzji, nakłada się na każdego z przedsiębiorców - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach:
 - 1) Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach, karę pieniężną w wysokości 63 704 zł (słownie: sześćdziesiąt trzy tysiące siedemset cztery złote), płatną do budżetu państwa;
 - 2) Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim, karę pieniężną w wysokości 11 242 zł (słownie: jedenaście tysięcy dwieście czterdzieści dwa złote), płatną do budżetu państwa;
5. o której mowa w pkt 1.5 niniejszej decyzji, nakłada się na każdego z przedsiębiorców - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach:
 - 1) Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach, karę pieniężną w wysokości 99 095 zł (słownie: dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćdziesiąt pięć złotych), płatną do budżetu państwa;
 - 2) Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim, karę pieniężną w wysokości 17 487 zł (słownie: siedemnaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt siedem złotych), płatną do budżetu państwa;

Za zapłatę ww. kar przedsiębiorcy, wspólnicy spółki PREMIUM GROUP w Bolewicach, odpowiadają solidarnie.

IV. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2020 r., poz. 1076 i 1086) w zw. z art. 83 tej ustawy w zw. z art. 263 § 1 i 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obciąża każdego z przedsiębiorców - wspólników spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach:

- 1) Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach, kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk

naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 52,80 zł (słownie: pięćdziesiąt dwa zł 80/100),

2) Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim, kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 59,40 zł (słownie: pięćdziesiąt dziewięć zł 40/100),

oraz zobowiązuje ww. Przedsiębiorców do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, kosztów przeprowadzonego postępowania, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Za zobowiązanie tytułem ww. kosztów przedsiębiorcy, wspólnicy spółki PREMIUM GROUP w Bolewicach, odpowiadają solidarnie.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: **Prezes UOKiK, Prezes Urzędu, organ ochrony konsumentów**), na skutek zawiadomienia konsumenta, wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie czy działania Pauliny Jaworskiej prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą DESIGNERART-PRESTIGE Paulina Jaworska w Bolewicach związane z zawieraniem z konsumentami umów sprzedaży mogą naruszać przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w sposób uzasadniający wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r., poz. 369 ze zm., dalej: **ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów**) oraz czy stosowane przez niego wzorce umów zawierają niedozwolone postanowienia umowne, o których mowa w art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz. 459, ze zm.).

W toku ww. postępowania Prezes UOKiK otrzymywał skargi na działalność wspólników spółki cywilnej GRAYS - Paulinę Jaworską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą GRAYS w Bolewicach i Dawida Kubisa prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo Usługowa w Grodzisku Wielkopolskim (dalej: Przedsiębiorcy, Paulina Jaworska, Dawid Kubis, wspólnicy spółki). Aktualnie Przedsiębiorcy działają jako wspólnicy spółki cywilnej PREMIUM GROUP s.c. w Bolewicach. Mając na względzie ww. skargi konsumentów, Prezes UOKiK wezwał wspólników spółki, m.in. do przedłożenia umów sprzedaży zawartych z konsumentami, informacji dotyczących realizacji przez konsumentów prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa.

Analiza materiałów uzyskanych w toku postępowania wyjaśniającego dała podstawę do wszczęcia, postanowieniem z dnia 4 maja 2020 r. (dalej również: Postanowienie), postępowania w sprawie stosowania przez wspólników spółki praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych w sentencji niniejszej decyzji.

Przedsiębiorcy ustosunkowali się do stawianych im zarzutów w piśmie z dnia 19 maja 2020 r. Wspólnicy spółki przyznali, iż postanowienia umów wskazane w punkcie 1-4 Postanowienia widniały w umowie sprzedaży, ale jednocześnie wskazali, iż nigdy nie zostały one zastosowane, tzn. nie były one egzekwowane od klientów. Z powyższego

Przedsiębiorcy wywodzą, iż postanowienia te nie wywołały żadnych negatywnych skutków względem konsumentów. Wspólnicy spółki zaznaczyli, iż zamieszczenie we wzorcu umownym przedmiotowych postanowień było wynikiem niedopatrzania. Odnośnie zarzutu z punktu 5 Postanowienia, wspólnicy spółki wskazali, iż ewentualne opóźnienia w zwrocie płatności konsumentom przeważnie nie były znaczne i nie wynikały ze złej woli ale z niedociągnięć organizacyjnych. Przedsiębiorcy wnieśli o wydanie decyzji w trybie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i zobowiązali się do:

1. wyeliminowania (wykreślenia, usunięcia) z wzorców umów sprzedaży zawieranych z konsumentami w ramach sprzedaży bezpośredniej zapisów, o których mowa w Postanowieniu;
2. terminowo i w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa powszechnie obowiązującego regulować zwrot płatności w wyniku skorzystania przez konsumenta z prawa odstąpienia, o którym mowa w art. 30 ustawy o prawach konsumenta;

i ewentualnie zobowiązali się do:

3. usunięcia negatywnych skutków zapisów powołanych w punktach od 1 do 4 Postanowienia, przy czym wskazali iż takich negatywnych skutków dla konsumentów nie było bowiem zapisy te w istocie nigdy nie były przez nich stosowane i nikt nie poniósł negatywnych skutków z tego powodu;

ewentualnie wspólnicy spółki wykazali gotowość do:

4. usunięcia negatywnych skutków poprzez pisemne poinformowanie każdego z konsumentów spółki, którzy w okresie do 2 lat wstecz (licząc np. od dnia wydania decyzji zobowiązującej) zawarli umowę sprzedaży bezpośredniej, o braku związania ich regulacjami z wzorca umownego (o wykreśleniu zapisów), o których mowa w punktach od 1 do 4 postanowienia, przy czym poinformowanie nastąpi listownie na znane adresy konsumentów.

Pismem z dnia 10 lipca 2020 r. wspólnicy spółki wskazali również, iż zaniechali prowadzenia sprzedaży na pokazach z dniem 13 marca 2020 r. oraz oświadczyli, że w najbliższym czasie nie zamierzają podejmować takiej sprzedaży. Ponadto Przedsiębiorcy w toku postępowania przedłożyli Prezesowi UOKiK zaktualizowane dane na temat odstąpień konsumentów.

Organ ochrony konsumentów pismem z dnia 28 lipca 2020 r. poinformował wspólników spółki, iż nie przewiduje uwzględnienia propozycji zobowiązania przedstawionej pismem z dnia 10 lipca 2020 r.

Prezes UOKiK zawiadomił wspólników spółki o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy (pismo z dnia 12 października 2020 r.). Przedsiębiorcy pismem z dnia 22 października 2020 r. podtrzymali stanowisko wyrażone w toku postępowania w sprawie zbiorowych interesów konsumentów. Przedsiębiorcy nie skorzystali z uprawnienia do zapoznania się z aktami sprawy.

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Paulina Jaworska i Dawid Kubis prowadzą działalność gospodarczą m.in. jako wspólnicy spółki cywilnej PREMIUM GROUP (wcześniej: GRAYS). Spółka powstała w dniu 22 lipca 2016 r.

Dowód: dane z wpisu w rejestrze REGON, k. 484 akt adm.

Jednym z rodzajów ich działalności jest działalność agentów specjalizujących się w sprzedaży pozostałych określonych towarów.

Dowód: odpis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Pauliny Jaworskiej, k. 567 akt adm., odpis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Dawida Kubisa, k. 568 akt adm.

Głównym przedmiotem działalności Przedsiębiorców była sprzedaż bezpośrednia prowadzona w toku organizowanych przez nich prezentacji poza lokalem przedsiębiorstwa na terenie całej Polski. Pierwszy pokaz, na którym zawarto z konsumentem pierwszą umowę sprzedaży, odbył się w dniu 27 sierpnia 2016 r. Wspólnicy spółki nie prowadzą sprzedaży w lokalu przedsiębiorstwa.

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 8 lipca 2020 r., k. 501-502 akt adm.

W ofercie wspólników spółki znajdowały się zestawy produktów, np. zestaw składający się z następujących urządzeń: wyrób profilaktyczno-rehabilitacyjny, podkład, mata masująca, system czyszczący z turboszczotką, zestaw naczyń i robot Cooker Elite, cena takiego zestawu wynosi 10 904 zł, dodatkowo konsumenci mogą zakupić np. wyciskarkę, pas masujący, patelnię, lub multicooker za 1 zł. Ponadto w cenniku wymieniono mini dodatkowe produkty, np. lanolina, odkurzacz samojeżdżący, robot kuchenny, za 1 zł. Powyższe zostało wskazane w cenniku stosowanym przez Przedsiębiorców.

Dowód: Załącznik nr 10 do pisma Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 77 akt adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 41-45 akt adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 2 października 2019 r., k. 387-388 akt adm.

Wspólnicy spółki zorganizowali sprzedaż poza lokalem przedsiębiorstwa w ten sposób, iż (usunięto) Przedsiębiorcy nie prowadzili statystyk dotyczących rocznej liczby umów zawartych z konsumentami na pokazach.

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 8 lipca 2020 r., k. 501-502 akt adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r., k. 537 akt adm.

Konsumenci zapraszani byli na pokazy Przedsiębiorców telefonicznie, następnie rozsyłane były zaproszenia dla osób, które chcą wziąć udział w pokazie. Wspólnicy spółki twierdzą, iż zaproszenia na pokazy kierowane były dla osób w wieku 25-85 lat. Natomiast średnia wieku konsumenta, który zawarł umowy sprzedaży ze wspólnikami wynosi 70 lat¹.

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 41-45 akt adm.

Ustalenia faktycznie dotyczące zarzutu z punktu I.1-4 sentencji niniejszej decyzji

Przedsiębiorcy od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. wspólnie zawierali z konsumentami umowy sprzedaży, które zawierały m.in. następujące postanowienia:

1. „W przypadku braku zgłoszenia w terminie 3 dni jakichkolwiek uwag do stanu i składu przesyłki, uznaje się że Kupujący otrzymał towar określony w niniejszej umowie w całości nieużywany, bez jakichkolwiek wad i usterek i w tym zakresie nie wnosi jakichkolwiek uwag zarówno pod względem jakościowym jak i ilościowym.” (pkt 3.2 Warunków umowy sprzedaży),
oraz

¹ Dane wynikające z umów sprzedaży pozyskanych przez Prezesa UOKiK, vide k. 95-114 akt adm.

- „Sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem 2 lat od wydania towaru kupującemu. Kupujący zobowiązany jest zawiadomić Sprzedającego o niezgodności towaru z umową przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności.” (pkt 4.4 Warunków umowy sprzedaży),
2. „W przypadku sprzedaży towaru uszkodzonego lub używanego, co zostanie wyraźnie zaznaczone w umowie sprzedaży, towar może posiadać widoczne lub ukryte wady fizyczne. W tym przypadku towar nie podlega rękojmi, gwarancji ani niezgodności towaru z umową, a sprzedawca nie odpowiada za jakiegokolwiek wady widoczne lub ukryte towaru, a kupujący zrzeka się z tego tytułu jakichkolwiek roszczeń. Podpisem pod niniejszą umową kupujący akceptuje te warunki.” (pkt 4.8 Warunków umowy sprzedaży),
 3. „Obowiązek zwrotu świadczeń przez Kupującego dotyczy także rzeczy przekazanych mu nieodpłatnie w ramach promocji, a także zwrot paragonu fiskalnego.” (pkt 1.8 Warunków umowy sprzedaży),
 4. „W przypadku rozwiązania lub odstąpienia przez Kupującego od niniejszej umowy, jedynie w części (co do niektórych produktów) lub w przypadku gdy odstąpienie jest skuteczne jedynie co do części umowy albo gdy Kupujący zwrócił jedynie część towaru albo część ze zwróconego towaru jest wadliwa. Kupujący zobowiązany jest zapłacić za pozostałe lub uszkodzone produkty cenę zgodnie z aktualnym cennikiem Sprzedającego i zgodnie z jego wyliczeniami, z tym, że bez udzielonych Kupującemu rabatów, zniżek, gratisów oraz bonusów.” (pkt 1.11 Warunków umowy sprzedaży).

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 41-45 akt adm., Załącznik nr 36 do pisma Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 91-94 akt adm., pismo z dnia 19 maja 2020 r., k. 489-491 akt adm.

Przedsiębiorcy oświadczyli, iż w dniu 12 marca 2020 r. zawarli na pokazie ostatnie umowy sprzedaży i nie zamierzają w najbliższym czasie podejmować sprzedaży na pokazach.

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 19 maja 2020 r, k. 489-491 akt adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r., k. 537, Załącznik nr 1 do pisma Przedsiębiorców z dnia 9 września 2020 r. k. 578-587 akt adm.

Z oświadczenia wspólników spółki wynika, że cennik stosowany przez Przedsiębiorców udostępniany był konsumentom na każdej prezentacji poprzez wyłożenie go na stoliku, przy którym prowadzona była rozmowa z konsumentem, dodatkowo prowadzący pokaz przedstawiał ceny produktów wraz ze szczegółowym ich omówieniem. Przedsiębiorcy oświadczyli również, iż konsumenci informowani byli przez prowadzącego pokaz, podczas rozmowy przy stoliku, o cenie regularnej, którą musieliby uregulować w przypadku odstąpienia od części umowy, dodatkowo wskazano, iż konsumenci mogli skorzystać z biura obsługi klienta w celu uzyskania informacji na temat cen. W tym miejscu wskazać należy, iż Przedsiębiorcy nie przedstawili żadnych dowodów potwierdzających powyższe okoliczności.

Dowód: Załącznik nr 10 do pisma Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 77 akt adm. pismo Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 41-45 akt adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 2 października 2019 r., k. 387-388 akt adm.

Wspólnicy spółki od pierwszego zorganizowanego pokazu wręczali darmowe upominki, tj. od daty 27 sierpnia 2016 r. Informacja na temat prezentu dla każdego konsumenta od sierpnia do I kwartału 2019 r. zamieszczana była na zaproszeniu na pokaz, kierowanym drogą listowną. Ponadto od sierpnia 2016 r. do dnia 12 marca 2020 r. Przedsiębiorcy informowali konsumentów o upominkach telefonicznie. Przedsiębiorcy od dnia 13 marca 2020 r. przestali prowadzić sprzedaż na pokazach i tym samym wręczać ww. upominki.

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 8 lipca 2020 r., k. 501-502 akt adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r., k. 537 akt adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 30 sierpnia 2018 r., k. 41-45 akt adm.

Ustalenia faktyczne dotyczące zarzutu z punktu I.5 sentencji niniejszej decyzji

W zakresie rzeczy wydanych konsumentom w okresie od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. Przedsiębiorcy otrzymali (usunięto) oświadczeń konsumentów o odstąpieniu od umowy sprzedaży. Odnośnie rzeczy wydanych konsumentom w 2019 r. konsumenci złożyli łącznie (usunięto) oświadczeń o odstąpieniu od umowy. Natomiast w zakresie rzeczy wydanych konsumentom w I kwartale 2020 r. wspólnicy spółki otrzymali (usunięto) oświadczeń konsumentów o odstąpieniu od umowy.

Dowód: dane pozyskane z załącznika nr 4 i 5 do pisma Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r. k. 543-564 akt adm.

Prezes UOKiK ustalił, iż wspólnicy spółki za datę oświadczenia o odstąpieniu od umowy uznawali datę wysłania oświadczenia, tj. datę stempla pocztowego, datę wysłania maila. Przedsiębiorcy nie prowadzili statystyk dotyczących dat otrzymania przez nich oświadczeń konsumentów o odstąpieniu od umów. Ponadto wspólnicy spółki nie prowadzili statystyk dotyczących sposobu złożenia przez konsumentów oświadczeń o odstąpieniu od umowy, np. czy oświadczenie miało formę wiadomości mailowej czy też pisma przesyłanego pocztą.

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r., k. 537 akt. adm., pismo Przedsiębiorców z dnia 29 września 2020 r., k. 606 akt. adm.

Wspólnicy spółki oświadczyli, iż wstrzymywali się ze zwrotem konsumentom kwot do chwili otrzymania rzeczy bądź odesłania przez konsumenta dowodu odesłania towaru. Przedsiębiorcy wskazali, iż po otrzymaniu kompletnego towaru lub potwierdzenia odesłania rzeczy wypłacane były konsumentom kwoty w przypadku gdy posiadali dostępne środki na dokonanie zwrotu wpłaty. Przedsiębiorcy nie wykazali, w jakich konkretnych przypadkach nastąpiły ww. sytuacje oraz nie przedstawili dowodów na okoliczność informowania konsumentów o potrzebie przedłożenia dowodu nadania towaru.

Dowód: pismo Przedsiębiorców z dnia 29 września 2020 r., k. 606 akt. adm.

Organ ochrony konsumentów ustalił następujące informacje związane ze składaniem przez konsumentów oświadczeń o odstąpieniu od umowy, w sytuacji kiedy wydanie rzeczy konsumentowi nastąpiło w okresie od dnia 1 lipca 2018 do dnia 31 grudnia 2018 r.:

Tabela numer 1

(usunięto)

Dowód: dane pozyskane z załącznika nr 4 do pisma Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r., k. 543-548 akt adm.

Z powyższej tabeli wynika, iż we wskazanym ww. okresie Przedsiębiorcy mieli obowiązek dokonania konsumentom zwrotów płatności w (usunięto), w każdym z nich wspólnicy spółki opóźnili się ze zwrotem pieniędzy.

Organ ochrony konsumentów w zakresie oświadczeń o odstąpieniu od umów w sytuacji kiedy wydanie konsumentom rzeczy nastąpiło w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r., ustalił co następuje.

Tabela numer 2

(usunięto)

Dowód: dane pozyskane z załącznika nr 4 i nr 5 do pisma Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r., k. 549-554 akt adm.

Z powyższego wynika, iż we wskazanym czasie Przedsiębiorcy zobowiązani byli do dokonania (usunięto) zwrotów płatności dokonanych przez konsumentów. W (usunięto) Przedsiębiorcy nie byli w stanie podać daty zwrotu pieniędzy, w (usunięto) wspólnicy spółki terminowo zwrócili pieniądze, natomiast opóźnienie nastąpiło w (usunięto).

Prezes UOKiK pozyskał następujące informacje w zakresie składanych przez konsumentów oświadczeń o odstąpieniu od umowy, iż w przypadkach wydania konsumentom rzeczy od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 marca 2020 r.:

Tabela numer 3

(usunięto)

Dowód: dane pozyskane z załącznika nr 4 do pisma Przedsiębiorców z dnia 18 sierpnia 2020 r., k. 555-556¹ akt adm.

Z powyższej tabeli wynika, iż Przedsiębiorcy mieli obowiązek dokonania (usunięto) zwrotów płatności, opóźnienie nastąpiło we wszystkich przypadkach.

Z informacji przedłożonych przez Przedsiębiorców wynika, iż w 2019 r., z tytułu działalności w ramach spółki cywilnej Paulina Jaworska uzyskała obrót w wysokości (usunięto) zł, natomiast Dawid Kubis osiągnął z tytułu działalności w ramach spółki cywilnej obrót w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł.

Dowód: Załącznik nr 5 do pisma Przedsiębiorców z dnia 9 września 2020 r., k. 588-593 akt adm.

Mając na względzie powyższe ustalenia faktyczne, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

Interes publiczny

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana jest w ramach działań Prezesa Urzędu w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa Urzędu ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie

interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie.

W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny. Wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub mogli stać się klientami Przedsiębiorców, tj. wziąć udział w organizowanych przez Przedsiębiorców pokazach i zawrzeć z Przedsiębiorcami umowę. Działania wspólników spółki nie dotyczą więc interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale szerszego kręgu konsumentów, kontrahentów Przedsiębiorcy, których sytuacja jest identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie istnieje więc możliwość poddania zachowania Przedsiębiorców dalszej ocenie pod kątem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z dyspozycją art. 24 ust. 2 ww. ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy.

Dla stwierdzenia, iż zachowanie przedsiębiorcy spełnia przesłanki ww. praktyk niezbędne jest, aby zachowanie przedsiębiorcy było bezprawne i naruszało zbiorowy interes konsumentów.

Status przedsiębiorcy

Ocenę tę poprzedzić należy stwierdzeniem, że wspólnicy spółki są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W myśl tego przepisu ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy - rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2019 r., poz. 1292 ze zm., dalej: **Prawo przedsiębiorców**). W myśl art. 4 ust. 1 Prawa przedsiębiorców, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Przedsiębiorcami są także wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (vide art. 4 ust. 2 ww. ustawy). Działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły (vide art. 3 ww. ustawy). Stronami prowadzonego postępowania są przedsiębiorcy prowadzący we własnym imieniu działalność gospodarczą, wpisani do rejestru ewidencji CEIDG. Paulina Jaworska i Dawid Kubis są wspólnikami spółki cywilnej PREMIUM GROUP w Bolewicach, w ramach której prowadzona była sprzedaż na pokazach.

Tym samym wskazani Przedsiębiorcy przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlegają rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, a ich działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność

Bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polega na zachowaniu przedsiębiorcy - w postaci działania, jak również zaniechania - które jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym lub dobrymi obyczajami. Bezprawność jest przy tym czynnikiem obiektywnym, a więc niezależna jest od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość przedsiębiorcy istnienia naruszeń lub wystąpienia szkody. Natomiast w myśl art. 24 ust 2 ww. ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności (...) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Ad. I.1

W myśl art. 568 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740, dalej: k.c.), sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi, jeżeli wada fizyczna zostanie stwierdzona przed upływem dwóch lat. Jeżeli kupującym jest konsument a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu. Natomiast w § 2 art. 568 k.c. ustawodawca wskazał, iż roszczenie o usunięcie wady lub wymianę rzeczy sprzedanej na wolną od wad przedawnia się z upływem roku, licząc od dnia stwierdzenia wady. Jeżeli kupującym jest konsument, bieg terminu przedawnienia nie może zakończyć się przed upływem terminów określonych w § 1 art. 568 k.c. zdanie pierwsze.

Przedsiębiorcy od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. wspólnie zawierali z konsumentami umowy sprzedaży, których elementem były następujące postanowienia: „W przypadku braku zgłoszenia w terminie 3 dni jakichkolwiek uwag do stanu i składu przesyłki, uznaje się że Kupujący otrzymał towar określony w niniejszej umowie w całości nieużywany, bez jakichkolwiek wad i usterek i w tym zakresie nie wnosi jakichkolwiek uwag zarówno pod względem jakościowym jak i ilościowym.” oraz „Sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem 2 lat od wydania towaru kupującemu. Kupujący zobowiązany jest zawiadomić Sprzedającego o niezgodności towaru z umową przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności.” (vide 3.2 oraz 4.4 Warunków umowy sprzedaży).

Prezes UOKiK zauważa, iż w cytowanym postanowieniu umownym Przedsiębiorcy skrócili ustawowy czas na zgłoszenie wady do 3 dni od otrzymania rzeczy i do 2 miesięcy od stwierdzenia wady. Natomiast ustawodawca, odnośnie terminów na zgłoszenie swoich roszczeń przysługujących z tytułu rękojmi za wady, przewidział dla konsumentów termin roczny od dnia stwierdzenia wady, jednakże termin ten nie może zakończyć się przed upływem dwóch lat od dnia wydania rzeczy kupującemu. Terminy stosowane przez Przedsiębiorców znacznie odbiegają od tych przewidzianych w Kodeksie cywilnym i są niekorzystne dla konsumentów.

Ponadto organ ochrony konsumentów zauważa, iż stosowane przez Przedsiębiorców postanowienia mogą ograniczać konsumentom możliwość dochodzenia praw z tytułu rękojmi za wady rzeczy. Wspólnicy spółki mogą się bowiem powołać na omawiany zapis umowy i odmówić rozpatrzenia reklamacji konsumenta. W tym miejscu wskazać należy, iż w myśl art. 558 § 1 k.c. jeżeli kupującym jest konsument, ograniczenie lub wyłączenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi jest dopuszczalne tylko w przypadkach określonych

w przepisach szczególnych. W niniejszym przypadku ustawodawca nie przewidział wyjątków od powyższej reguły.

Nadto wskazać należy, iż sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikiły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili (vide art. 559 k.c.). Ogólna zasada przejścia niebezpieczeństwa przypadkowej utraty lub uszkodzenia rzeczy wynika z art. 548 k.c. - zasadniczo następuje to w chwili wydania rzeczy sprzedanej, co nie musi stanowić jednocześnie chwili przejścia własności. W prostej konsekwencji zasada ta rozciąga się, zgodnie z ww. przepisem, na odpowiedzialność z tytułu rękojmi za wady fizyczne. Zgodnie z tym uregulowaniem wady nie istniejące w chwili wydania rzeczy nie mogą obciążać sprzedawcy. Jednocześnie art. 559 k.c. przewiduje istotny wyjątek, który dotyczy wad wynikłych z przyczyny tkwiącej w chwili wydania rzeczy sprzedanej - w odniesieniu do takich wad sprzedawca ponosi odpowiedzialność nawet wtedy, kiedy powstały po przejściu niebezpieczeństwa na kupującego.² W niniejszym przypadku Przedsiębiorcy przy zawieraniu umów z konsumentami nie wzięli pod uwagę istnienia ww. wyjątku.

W tym miejscu wskazać należy, iż argument wspólników spółki, iż omawiane postanowienia umowy sprzedaży nie znalazły zastosowania i nie wywołały żadnych skutków, nie zasługuje na uwzględnienie. Jak już wcześniej wskazano, bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość przedsiębiorcy istnienia naruszeń lub wystąpienia szkody.

Mając na względzie powyższe, Prezes UOKiK uznał, iż Przedsiębiorcy nie stosują się do przepisów art. 558 § 1 k.c. oraz art. 568 § 2 w zw. z art. 568 § 1 k.c., co stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stąd orzeczono jak w pkt I.1 sentencji decyzji.

Ad. I.2

Zgodnie z art. 557 § 1 k.c. sprzedawca jest zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w chwili zawarcia umowy. Natomiast zgodnie z art. 558 § 1 k.c. „strony mogą odpowiedzialność z tytułu rękojmi rozszerzyć, ograniczyć lub wyłączyć. Jeżeli kupującym jest konsument, ograniczenie lub wyłączenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi jest dopuszczalne tylko w przypadkach określonych w przepisach szczególnych”.

Przedsiębiorcy od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. wspólnie zawierali z konsumentami umowy sprzedaży, których elementem było następujące postanowienie: *„W przypadku sprzedaży towaru uszkodzonego lub używanego, co zostanie wyraźnie zaznaczone w umowie sprzedaży, towar może posiadać widoczne lub ukryte wady fizyczne. W tym przypadku towar nie podlega rękojmi, gwarancji ani niezgodności towaru z umową, a sprzedawca nie odpowiada za jakiegokolwiek wady widoczne lub ukryte towaru, a kupujący zrzeka się z tego tytułu jakichkolwiek roszczeń. Podpisem pod niniejszą umową kupujący akceptuje te warunki.”* (vide 4.8. Warunków umowy sprzedaży).

² Komentarz do art. 559 k.c., red. Gniewek 2019, wyd. 9, Legalis.

Wspólnicy spółki w omawianym postanowieniu zastrzegli z góry, iż każdorazowo produkt sprzedawany jako uszkodzony lub używany nie podlega reklamacji z tytułu rękojmi za wady rzeczy, reklamacji z tytułu gwarancji oraz z tytułu niezgodności towaru z umową. Należy wskazać, iż żadne przepisy szczególne nie umożliwiają na takie ograniczenie uprawnień konsumentów, jak to zrobili Przedsiębiorcy. Na marginesie należy wspomnieć, iż odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu niezgodności z umową regulowała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego), która została uchylona w dniu 25 grudnia 2014 r.

W tym miejscu należy zauważyć, iż ustawodawca przewidział, iż sprzedawca nie odpowiada z tytułu rękojmi jedynie w przypadku gdy konsument wiedział o wadzie (vide art. 557 § 1 k.c.). Zatem przedsiębiorca aby móc zwolnić się z odpowiedzialności, powinien poinformować konsumenta przy sprzedaży o konkretnej wadzie jaką rzecz posiada, w tym przypadku o wadzie ukrytej lub widocznej. W takiej sytuacji konsument nie będzie mógł zgłaszać roszczeń z rękojmi dotyczących znanej mu wady, jednakże nie wyklucza to możliwości reklamowania rzeczy z tytułu innej wady, takiej o której sprzedający go nie poinformował albo która tkwiła w rzeczy, a ujawniła się po dokonaniu zakupu. Odgórne wyłączenie odpowiedzialności Przedsiębiorców za oferowane produkty nie jest prawnie skuteczne.

W tym miejscu wskazać należy, iż argument wspólników spółki, iż omawiane postanowienie umowy sprzedaży nie znalazło zastosowania i nie wywołało żadnych skutków, nie zasługuje na uwzględnienie. Jak już wcześniej wskazano, bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość przedsiębiorcy istnienia naruszeń lub wystąpienia szkody.

Mając na względzie powyższe, Prezes Urzędu uznał, iż Przedsiębiorcy nie stosują się do art. 557 § 1 k.c. w zw. z art. 558 § 1 k.c., co stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stąd orzeczono jak w pkt I.2 sentencji decyzji.

Ad. I.3

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst jednolity: Dz.U. z 2020 r., poz. 287, dalej **ustawa o prawach konsumenta**) konsument ma obowiązek zwrócić rzecz przedsiębiorcy lub przekazać ją osobie upoważnionej przez przedsiębiorcę do odbioru niezwłocznie, jednak nie później niż 14 dni od dnia, w którym odstąpił od umowy, chyba że przedsiębiorca zaproponował, że sam odbierze rzecz. Do zachowania terminu wystarczy odesłanie rzeczy przed jego upływem. Powyższe dotyczy sytuacji, w której konsument który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, dokonał w terminie 14 dni odstąpienia od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów (vide art. 27 ustawy o prawach konsumenta). Natomiast zgodnie z art. 7 ustawy o prawach konsumenta konsument nie może zrzec się praw przyznanych mu w ustawie, postanowienia umów mniej korzystne dla konsumenta niż postanowienia ustawy są nieważne, a w ich miejsce stosuje się przepisy ustawy.

Przedsiębiorcy od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. wspólnie zawierali z konsumentami umowy sprzedaży, których elementem było następujące postanowienie: „*Obowiązek zwrotu świadczeń przez Kupującego dotyczy także rzeczy przekazanych*

mu nieodpłatnie w ramach promocji, a także zwrot paragonu fiskalnego.” (vide pkt 1.8. Warunków umowy sprzedaży).

Wspólnicy spółki od dnia 27 sierpnia 2016 r. do dnia 12 marca 2020 r. wręczali konsumentom na organizowanych przez siebie pokazach bezpłatne upominki. Informacja o prezentach znajdowała się na zaproszeniach kierowanych do konsumentów drogą listowną. Taką formę informowania konsumentów wspólnicy spółki stosowali od sierpnia 2016 r. do I kwartału 2019 r. Ponadto od sierpnia 2016 r. do 12 marca 2020 r. Przedsiębiorcy informowali konsumentów telefonicznie o wręczaniu prezentów na pokazach. Wręczenie upominku nie było odnotowywane w żaden sposób, w tym na umowie. Powyższe oznacza, że otrzymanie upominku nie było uzależnione od zawarcia umowy sprzedaży, a od uczestnictwa w pokazie.

Przedsiębiorcy w cytowanym postanowieniu zastrzegli sobie prawo do żądania od konsumentów rzeczy otrzymanych nieodpłatnie oraz zwrotu paragonu, w przypadku kiedy dokonują odstąpienia od zawartej poza lokalem umowy.

W tym miejscu należy wskazać, iż ustawodawca przewidział, że konsument w przypadku złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy zobligowany jest do zwrotu przedsiębiorcy zakupionej/zakupionych rzeczy. Zatem obowiązek ten nie obejmuje rzeczy uzyskanych od Przedsiębiorcy nieodpłatnie, które nie są objęte umową sprzedaży oraz paragonu fiskalnego. Należy bowiem zauważyć, iż przedmioty, które konsumenci otrzymują od Przedsiębiorców nieodpłatnie związane są z ich obecnością na pokazie, a nie z zawartą umową sprzedaży. Odnośnie żądania zwrotu paragonu, Prezes UOKiK wskazuje także, iż istnieją obok wydruku z kasy fiskalnej, inne możliwości udowodnienia, że dana transakcja się odbyła, np. wydruk z terminala kart płatniczych czy wyciąg z karty kredytowej. Co więcej, można sobie wyobrazić sytuację, w której konsument utracił czy to paragon fiskalny, czy też nie dysponuje żadnym innym dokumentem potwierdzającym transakcję. W myśl omawianego postanowienia, konsument który nie posiada paragonu nie będzie miał możliwości odstąpienia od umowy.

Mając na uwadze powyższe, uzależnienie możliwości skutecznego odstąpienia od umowy od zwrotu rzeczy uzyskanych nieodpłatnie oraz od zwrotu paragonu rażąco narusza interesy konsumentów. W niniejszym przypadku Przedsiębiorcy wykorzystali swoją pozycję i narzucili konsumentom niekorzystne dla nich rozwiązania.

W tym miejscu wskazać należy, iż argument wspólników spółki, iż omawiane postanowienie umowy sprzedaży nie znalazło zastosowania i nie wywołało żadnych skutków, nie zasługuje na uwzględnienie. Jak już wcześniej wskazano, bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość przedsiębiorcy istnienia naruszeń lub wystąpienia szkody.

Mając na względzie powyższe, Przedsiębiorcy nie stosuje się do art. 34 ust. 1 w zw. z art. 27 w zw. z art. 7 ustawy o prawach konsumenta, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stąd orzeczono jak w pkt 1.3 sentencji decyzji.

Ad. I.4.

Zgodnie z art. 27 ustawy o prawach konsumenta, konsument, który zawarł umowę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów, z wyjątkiem kosztów określonych w art. 33, art. 34 ust. 2 i art. 35 tej ustawy. W myśl art. 34 ust. 4 ustawy o prawach konsumenta, konsument ponosi odpowiedzialność za zmniejszenie jej wartości będące wynikiem korzystania z niej w sposób wykraczający poza konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy, chyba że przedsiębiorca nie poinformował konsumenta o prawie odstąpienia od umowy zgodnie z wymaganiami z art. 12 ust. 1 pkt 9 tej ustawy. Natomiast zgodnie z art. 7 ustawy o prawach konsumenta, konsument nie może zrzec się praw przyznanych mu w ustawie. Postanowienia umów mniej korzystne dla konsumenta niż postanowienia ustawy są nieważne, a w ich miejsce stosuje się przepisy ustawy.

Wspólnicy spółki od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. wspólnie zawierali z konsumentami umowy sprzedaży, których elementem było następujące postanowienie: *„W przypadku rozwiązania lub odstąpienia przez Kupującego od niniejszej umowy, jedynie w części (co do niektórych produktów) lub w przypadku gdy odstąpienie jest skuteczne jedynie co do części umowy albo gdy Kupujący zwrócił jedynie część towaru albo część ze zwróconego towaru jest wadliwa. Kupujący zobowiązany jest zapłacić za pozostałe lub uszkodzone produkty cenę zgodnie z aktualnym cennikiem Sprzedającego i zgodnie z jego wyliczeniami, z tym, że bez udzielonych Kupującemu rabatów, zniżek, gratisów oraz bonusów.”* (vide pkt 1.11 warunków umowy sprzedaży).

W tym miejscu należy wskazać, że z oświadczenia wspólników spółki wynika, że cennik, zawierający informacje na temat regularnych cen produktu głównego (zestawu) oraz dodatków za 1 zł, okazywany był konsumentom na każdej prezentacji poprzez wyłożenie go na stoliku, przy którym prowadzona jest rozmowa z konsumentem. Przedsiębiorcy oświadczyli także, iż konsumenci informowani byli przez prowadzącego pokaz, podczas rozmowy przy stoliku, o cenie regularnej, którą musieliby uregulować w przypadku odstąpienia od części umowy. Dodatkowo wskazano, iż konsumenci mogli korzystać z biura obsługi klienta w celu uzyskania informacji na temat cen. W tym miejscu podkreślić należy, iż Przedsiębiorcy nie przedstawili żadnych dowodów potwierdzających powyższe okoliczności, zatem Prezes UOKiK uznał powyższe za nieudowodnione.

Ponadto wskazać trzeba, iż wspólnicy Spółki stosowali we wzorcu umownym służącym do zawierania umów sprzedaży postanowienie o treści: *„Kupujący oświadcza, że został poinformowany o cenach wynikających z cennika Sprzedającego”*. Zamieszczanie przez Przedsiębiorców we wzorcu umownym ww. postanowienia, które stanowi jeden z kilku/kilkunastu zapisów zawartych w danej umowie, powoduje to, że konsument zawierając określoną umowę, godzi się automatycznie również na klauzulę kwestionowaną w niniejszym zarzucie. Nie ma możliwości wyrażenia sprzeciwu w przypadku niepoinformowania go o cenach wynikających z cennika przez Przedsiębiorców przed zawarciem umowy, a więc stan faktyczny w konkretnej sprawie nie musi odpowiadać temu, co zostało wskazane w postanowieniu. Konsument powinien posiadać możliwość zweryfikowania czy otrzymał od Przedsiębiorców informacje na temat regularnych cen stosowanych w cenniku i złożyć takie oświadczenie w tej kwestii, które odpowiada stanowi faktycznemu. Zauważyć zatem należy, iż zapoznanie się przez konsumenta z cennikiem stanowi w niniejszym przypadku fikcję. Tak samo zapoznanie konsumenta z cennikiem,

który obowiązuje w momencie stwierdzenia przez Przedsiębiorców uszkodzenia zwracanej przez konsumenta rzeczy.

Zdaniem Prezesa Urzędu omawiane postanowienie pozwala Przedsiębiorcom na domaganie się od konsumentów zapłaty za uszkodzone rzeczy w wysokości wskazanej w aktualnym cenniku, czyli za nową rzecz, mimo iż jej sprzedaż nastąpiła z upustem. Przy czym zauważyć należy, iż Przedsiębiorcy nie ustalili procedury dotyczącej stwierdzania uszkodzeń. Tymczasem, zdaniem Prezesa UOKiK w sytuacji kiedy Przedsiębiorcy stwierdzają, iż odesłana przez konsumenta rzecz jest uszkodzona, należy powyższe stosownie udokumentować, sprawdzić czy szkody nie powstały w transporcie. Następnie, w sytuacji stwierdzenia, iż konsument dokonał uszkodzenia, przedsiębiorca winien dokonać wyceny naprawy rzeczy korzystając z opinii niezależnych podmiotów. Żądana od konsumenta kwota powinna odpowiadać wyłącznie kwocie jaką Przedsiębiorcy przeznaczą na jej naprawę. W sytuacji żądania za taką rzecz pełnej ceny (bez rabatów i obniżek) powoduje, iż Przedsiębiorcy dodatkowo zarabiają, zyskują bowiem różnicę pomiędzy ceną z rabatem a ceną z cennika, odzyskują rzecz, którą mogą naprawić i następnie sprzedać.

W tym miejscu wskazać należy, iż przedsiębiorca, by dochodzić od konsumenta odszkodowania za zmniejszenie wartości rzeczy, będzie musiał udowodnić, że wartość rzeczy uległa zmniejszeniu przez okres, w którym znajdowała się ona w posiadaniu konsumenta, oraz przyczynę spadku wartości rzeczy w postaci korzystania z niej przez konsumenta w sposób wykraczający poza konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy. Brak udowodnienia jednej z powyższych okoliczności wykluczy zasadność roszczenia przedsiębiorcy.³ Tymczasem wspólnicy spółki zastrzegli, iż w każdym przypadku stwierdzenia uszkodzenia rzeczy konsument będzie zobligowany do zapłaty ceny wynikającej z aktualnego cennika, z którym konsument nie miał możliwości się zapoznać. Prezes UOKiK wskazuje, iż za niedopuszczalne należy uznać przerwianie obowiązku zdobycia informacji o wysokości cen na konsumenta (tu: skontaktowania się z biurem obsługi klienta). Warto przy tym wskazać, iż poziom cen stosowany w „aktualnym” cenniku może różnić się od poziomu cen, jakoby rzekomo był stosowany w cenniku obowiązującym w momencie sprzedaży, który zresztą nie był doręczany konsumentom w momencie zawarcia umowy.

W tym miejscu wskazać należy, iż argument wspólników spółki, iż omawiane postanowienie umowy sprzedaży nie znalazło zastosowania i nie wywołało żadnych skutków, nie zasługuje na uwzględnienie. Jak już wcześniej wskazano, bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest niezależna od winy i jej stopnia, jak również bez znaczenia jest świadomość przedsiębiorcy istnienia naruszeń lub wystąpienia szkody.

Mając na względzie powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK Przedsiębiorcy nie stosują się do art. 34 ust. 4 w zw. z art. 27, a także 34 ust. 4 w zw. z art. 7 ustawy o prawach konsumenta, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stąd orzeczono jak w pkt 1.4 sentencji decyzji.

³ W. Chomiczewski [w:] Ustawa o prawach konsumenta. Komentarz, red. M. Namysłowska, D. Lubasz, Warszawa 2015, str. 303.

Ad. I.5.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy prawach konsumenta, konsument może odstąpić od umowy, składając przedsiębiorcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Natomiast w myśl art. 32 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta przedsiębiorca ma obowiązek niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy, zwrócić konsumentowi wszystkie dokonane przez niego płatności, w tym koszty dostarczenia rzeczy. Jeżeli przedsiębiorca nie zaproponował, że sam odbierze rzecz od konsumenta, może wstrzymać się ze zwrotem płatności otrzymanych od konsumenta do chwili otrzymania rzeczy z powrotem lub dostarczenia przez konsumenta dowodu jej odesłania, w zależności od tego, które zdarzenie nastąpi wcześniej (vide art. 32 ust. 3 ww. ustawy).

Z powyższego wynika, iż co do zasady kwestia dokonania zwrotu płatności przez przedsiębiorcę w sytuacji złożenia przez konsumenta oświadczenia o odstąpieniu od umowy nie jest powiązana ze zwrotem towaru przez konsumenta. Ustawodawca wskazał jedynie, iż przedsiębiorca w określonych okolicznościach może się wstrzymać ze zwrotem płatności.

Wspólnicy spółki odnośnie rzeczy wydanych konsumentom w okresie od dnia 1 lipca 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. posiadali obowiązek rozliczenia się z konsumentami, którzy złożyli oświadczenie o odstąpieniu od umowy w rozumieniu art. 27 ustawy o prawach konsumenta, w (usunięto). W (usunięto) przedsiębiorcy nie wywiązali się z obowiązku zwrotu konsumentom niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy, w (usunięto) zwrot nastąpił zgodnie z ww. terminem, natomiast w (usunięto) niemożliwe było ustalenie daty zwrotu.

Wspólnicy spółki poinformowali, iż wstrzymywali się ze zwrotem konsumentom kwot do chwili otrzymania rzeczy bądź odesłania przez konsumenta dowodu odesłania towaru. Przedsiębiorcy wskazali, iż po otrzymaniu kompletnego towaru lub potwierdzenia odesłania rzeczy wypłacane były konsumentom kwoty w przypadku gdy posiadali dostępne środki na dokonanie zwrotu wpłaty. Przedsiębiorcy nie wykazali, w jakich konkretnych przypadkach nastąpiły ww. sytuacje oraz nie przedstawili dowodów na okoliczność informowania konsumentów o potrzebie przedłożenia dowodu nadania towaru. W konsekwencji Prezes UOKiK uznał, iż w żadnym z przypadków wskazanych w tabeli numer 1, 2 i 3 nie nastąpiło wstrzymywanie się ze zwrotem płatności w myśl art. 32 ust. 3 ustawy o prawach konsumenta, co mogłoby wpłynąć na bieg terminu do dokonania rozliczenia z konsumentami.

Ponadto, na marginesie należy wskazać, iż nawet jeśli w sytuacjach wskazanych w tabeli numer 1, 2 i 3, liczyć termin na zwrot wpłat od daty otrzymania przez Przedsiębiorców towaru to i tak w większości przypadków zwrot nie nastąpiłby w terminie przewidzianym prawem.

Stwierdzone opóźnienia trwały od 4 dni do nawet roku (vide pozycja 31 Tabeli numer 2, pozycja 9 Tabeli numer 1). Jednakże w przeważającej części opóźnienia wynosiły powyżej miesiąca co przeczy twierdzeniu wspólników spółki, iż opóźnienia były nieznaczne (vide np. pozycja 2, 3, 8, 11 Tabeli numer 1, pozycja 4, 7, 9, 19, 21, 64, 66, 67, 71, 72, 73 Tabeli numer 2, pozycja 1, 3, 4 tabeli numer 3).

W tym miejscu wskazać należy, iż Prezes UOKiK dokonując ustaleń w zakresie zaistnienia opóźnień, w każdym z przypadków wskazanych w Tabeli 1, 2 i 3, z uwagi

na brak odnotowywania przez Przedsiębiorców dat otrzymania oświadczenia o odstąpieniu od umowy (Przedsiębiorcy za datę otrzymania oświadczenia uznawali datę stempla pocztowego lub datę wystania maila) oraz sposobu przekazania ich przez konsumentów, brał pod uwagę maksymalny czas na doręczenie oświadczenia. Zakładając, iż oświadczenie zostało wysłane listem zwykłym ekonomicznym, przewidywany termin realizacji usługi to trzy dni robocze po dniu nadania.⁴

W tym miejscu podkreślić należy, iż działania wspólników spółki w powyższym zakresie godziły w interesy ekonomiczne konsumentów, bowiem Przedsiębiorcy bezprawnie korzystali z pieniędzy wpłaconych przez konsumentów.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK, nie wykonywali obowiązku zwrotu konsumentom nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy, o którym mowa w art. 30 ustawy o prawach konsumenta, wszystkich dokonanych przez nich płatności, w tym kosztów dostarczenia rzeczy, co stanowi naruszenie art. 32 ust. 1 ww. ustawy, co w konsekwencji stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stąd orzeczono jak w pkt I.5 sentencji decyzji.

Zaniechanie praktyk określonych w pkt I.1-5

Zgodnie z dyspozycją art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał zabronionych działań, o których mowa w art. 24 ww. ustawy. W związku z zaprzestaniem stosowania praktyk, o których mowa w pkt I.1-5 sentencji niniejszej decyzji, Prezes UOKiK wydał decyzję o uznaniu tych praktyk za naruszające zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych w: pkt I.1-4 z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach), pkt I.5 z dniem 8 lipca 2020 r. (dzień po dniu, w którym nastąpił ostatni opóźniony zwrot płatności konsumentom, którzy odstąpili od umowy sprzedaży w marcu 2020 r.).

Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. (sygn. akt III SK 27/07) wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia pojęcia zbiorowy interes konsumentów prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka skierowana jest do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Zdaniem Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał, że *praktyką naruszającą zbiorowe interesy*

⁴ Vide <https://www.poczta-polska.pl/paczki-i-listy/wysylka/listy/list-zwykly/>, 15.09.2020 r.

konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę jako zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Pojęcie to obejmuje swym zakresem prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy. Efektem naruszenia interesu prawnego może być naruszenie również stricte ekonomicznych interesów konsumentów (o wymiarze majątkowym). Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Nie jest zatem konieczne ustalenie, że którykolwiek z konsumentów został rzeczywiście poszkodowany wskutek stosowanej przez przedsiębiorcę praktyki.

W niniejszej sprawie skutkami działań Przedsiębiorców dotknięty mógł zostać nieoznaczony z góry krąg konsumentów - wszyscy konsumenci, którzy przyjęli zaproszenie na pokazy Przedsiębiorców i zakupili od nich rzeczy. Na marginesie wskazać trzeba, iż klientami Przedsiębiorców w znacznej mierze są osoby starsze. Niemniej jednak stosowane przez Przedsiębiorcę praktyki nie dotyczą zindywidualizowanego kręgu osób. Potencjalnie w prezentacji mogła wziąć udział każda zaproszona osoba i dokonać na nim zakupu. Nie mamy tutaj również do czynienia z sytuacją, w której Przedsiębiorcy występują ze swoją ofertą do poszczególnych, zindywidualizowanych konsumentów z osobna. W konsekwencji uznać należy, iż w niniejszym przypadku, to potencjalnie nieoznaczona z góry grupa konsumentów mogła wziąć udział w organizowanym przez współników spółki spotkaniu i dokonać zakupu oferowanych towarów.

Nie ma zatem wątpliwości, że działania Przedsiębiorców naruszają zbiorowy interes konsumentów.

Wniosek Przedsiębiorców o wydanie decyzji w trybie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

W toku postępowania Przedsiębiorcy wniesli o wydanie decyzji na podstawie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i złożyli zobowiązanie którego treść została zacytowana we wcześniejszej części decyzji.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1 lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania - że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 ustawy, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego zakazu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zakończenia naruszenia lub usunięcia jego skutków, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, zobowiązać przedsiębiorcę do wykonania tych zobowiązań. Natomiast,

w przypadku gdy przedsiębiorca zaprzestał naruszania zakazu, o którym mowa w art. 24 ustawy, i zobowiąże się do usunięcia skutków tego naruszenia, zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio. Wykładnia ww. przepisu prowadzi do wniosku, że realizacja złożonego przez przedsiębiorcę zobowiązania powinna prowadzić do wyeliminowania zarzuconej mu praktyki włącznie - w przypadku zaniechania praktyki - jej trwających skutków.

Organ ochrony konkurencji i konsumentów wskazuje, że zaproponowane przez Przedsiębiorców działania dotyczyły modyfikacji wzorca umowy sprzedaży, tymczasem zarzucane praktyki z pkt I.1-4 dotyczą postanowień umów sprzedaży zawieranych z konsumentami. Zatem propozycja Przedsiębiorców nie ma związku z zarzucanymi przez Prezesa UOKiK praktykami. Ponadto wspólnicy spółki zobligowali się terminowo i w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa regulowania zwrotu płatności w wyniku skorzystania przez konsumenta z prawa do odstąpienia od umowy, tymczasem Przedsiębiorcy aktualnie nie prowadzą sprzedaży na pokazach i zgodnie z ich oświadczeniem nie zamierzają jej podejmować w najbliższym czasie.

W tym miejscu wskazać należy, iż Przedsiębiorcy swe praktyki kierowali do osób, które korzystały z zaproszeń na pokazy, w szczególności do osób starszych⁵, które w sposób mniej krytyczny podchodzą do treści prezentowanych na pokazach handlowych. Ponadto zauważyć należy, iż wspólnicy spółki nie zaproponowali „rekompensat” dla konsumentów, którzy mogli zostać dotknięci stosowanymi praktykami.

Nadto wskazać należy, iż w ocenie Prezesa Urzędu, zgromadzony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny potwierdza stosowanie przez Przedsiębiorców niedozwolonych praktyk.

Za odmową przyjęcia zobowiązania w niniejszej sprawie przemawia również okoliczność, że Przedsiębiorcy stosowali praktyki, o której mowa w pkt I.5 niniejszej decyzji umyślnie. Jednocześnie wszystkie zakwestionowane praktyki mają charakter długotrwały.

Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie wydanie decyzji na podstawie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest uzasadnione, w związku z czym orzekł jak w pkt I sentencji decyzji.

Ad II

Obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia

Zgodnie z art. 27 ust. 4 w zw. z art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w szczególności może zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji.

Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu na Przedsiębiorców obowiązku usunięcia trwających skutków praktyk stwierdzonych w pkt I.1-5 niniejszej decyzji.

Środek ten, w ocenie Prezesa Urzędu, pozwoli zrealizować przede wszystkim cele informacyjne decyzji. Jedną z intencji określenia takiego środka usunięcia trwających

⁵ Średnia wieku konsumenta, który zawarł umowę sprzedaży wynosi 70 lat, vide dane wynikające z umów sprzedaży pozyskanych przez Prezesa UOKiK, k. 95-114 akt adm.

skutków naruszenia jest zwiększenie skuteczności administracyjnoprawnego trybu stwierdzania naruszeń w zakresie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Z przykładów wymienionych w art. 27 ust. 4 w zw. z art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynika, że konsumenci mają prawo dowiedzieć się o stwierdzeniu przez Prezesa UOKiK takich naruszeń. W ramach usunięcia trwających skutków stosowania Prezes UOKiK może zobowiązać Przedsiębiorcę do poinformowania konsumentów, którzy zawarli umowę na pokazie o rozstrzygnięciu organu ochrony konsumentów, w sposób określony w decyzji. Prezes UOKiK decyduje więc o sposobie poinformowania konsumentów. Z punktu widzenia interesu publicznego - istotne jest to, aby był to skuteczny sposób dotarcia do adresatów, zatem poinformowanie konsumentów może odbyć się np. drogą listowną. Określony środek ma zatem na celu poinformowanie konsumentów, iż Przedsiębiorcy, z którymi zawarli umowę sprzedaży na pokazie, dopuścili się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ponadto, w tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z poglądem występującym w orzecznictwie prawomocna decyzja Prezesa UOKiK ma charakter prejudykatu przeciwko przedsiębiorcy, któremu zarzucany był czyn z zakresu praktyk ograniczających konkurencję (i odpowiednio praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, w tym m.in. stwierdzającej stosowanie nieuczciwej praktyki rynkowej) i może znacząco ułatwić dochodzenie roszczeń przez podmiot poszkodowany przed sądem cywilnym⁶.

W związku z powyższym, wydanie niniejszej decyzji stwierdzającej naruszenie zbiorowych interesów konsumentów przez wspólników spółki, a następnie jej uprawomocnienie w takim kształcie, ma doniosłe znaczenie z punktu widzenia możliwości dochodzenia indywidualnych roszczeń na drodze cywilnoprawnej w związku z naruszeniem przepisów dotyczących ochrony interesów konsumentów (private enforcement), o ile przedmiotowe roszczenie po stronie konsumenta nie ulegnie przedawnieniu. Związanie sądu decyzją Prezesa UOKiK sprowadza się do tego, że okoliczności faktyczne stwierdzone w sentencji decyzji stają się elementem ustaleń faktycznych sądu, co oznacza, że w tym zakresie sąd nie przeprowadza odrębnego postępowania dowodowego.

Zatem konsumenci, którzy mogli być poszkodowani w wyniku działań Przedsiębiorców, posiadając wiedzę o decyzji wydanej przez Prezesa UOKiK, będą mogli podjąć decyzję, co do ewentualnego dochodzenia swoich indywidualnych roszczeń, a w przypadku uprawomocnienia się decyzji, może ona stanowić prejudykat dla dochodzenia roszczeń przez indywidualnych konsumentów.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II sentencji decyzji.

Ad III

Kara pieniężna

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 ustawy. Art. 106 ust. 3 ww. ustawy, wskazujący sposób obliczania obrotu, przewiduje m.in. w pkt 1, że obrót oblicza się jako sumę przychodów wykazanych

⁶ vide: wyrok SN z 4 marca 2008 r., IV CSK 441/07; uchwała SN z 23 lipca 2008 r. III CZP 52/08; postanowienie SN z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. III SK 61/14.

w rachunku zysków i strat - w przypadku przedsiębiorcy sporządzającego taki rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości.

Z informacji przedłożonych przez współników spółki wraz z pismem z dnia 9 września 2020 r. wynika, że w 2019 r. Paulina Jaworska w związku z działalnością spółki cywilnej uzyskała obrót w wysokości (usunięto) zł, natomiast Dawid Kubis osiągnął z tytułu działalności spółki cywilnej obrót w wysokości (usunięto) zł.

Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 ustawy, ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, przede wszystkim charakter zarzuconych Przedsiębiorcom praktyk naruszających zbiorowy interes konsumentów oraz skalę naruszeń, Prezes Urzędu uznał, że uzasadnione jest nałożenie na Przedsiębiorców kar pieniężnych za ich stosowanie.

Ustawodawca w art. 111 ww. ustawy wskazał okoliczności, które Prezes Urzędu ma obowiązek uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także: okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia (art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 111 ust. 3 pkt 1 lit. a-d ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 w zw. z art. 111 ust. 4 pkt 1 lit. c-d ww. ustawy wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonanym naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

Kara z tytułu stosowania przez Paulinę Jaworską praktyki, o której mowa w punkcie I.1 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę skracało ustawowy czas na zgłoszenie wady z tytułu rękojmi, w konsekwencji konsumenci zostali pozbawieni możliwości skorzystania z prawa wynikającego z przepisów kodeksu cywilnego.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Paulinę Jaworską od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczność uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.1 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Paulinę Jaworską karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstrasżający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.1.1) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Dawida Kubisa praktyki, o której mowa w punkcie I.1 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę skracało ustawowy czas na zgłoszenie wady z tytułu rękojmi, w konsekwencji konsumenci zostali pozbawieni możliwości skorzystania z prawa wynikającego z przepisów kodeksu cywilnego.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Dawida Kubisa od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzą o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał u znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczności uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty(usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.1 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Dawida Kubisa karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstrasający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.1.2) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Paulinę Jaworską praktyki, o której mowa w punkcie I.2 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę wyłączało odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady rzeczy uszkodzonych lub używanych, w konsekwencji konsumenci zostali pozbawieni możliwości skorzystania z prawa wynikającego przepisów kodeksu cywilnego.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwałej, gdyż stosowana była przez Paulinę Jaworską od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał u znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczność uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.2 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Paulinę Jaworską karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstraszaający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.2.1) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Dawida Kubisa praktyki, o której mowa w punkcie I.2 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę wyłączało odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady rzeczy uszkodzonych lub używanych, w konsekwencji konsumenci zostali pozbawieni możliwości skorzystania z prawa wynikającego z przepisów kodeksu cywilnego.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwałej, gdyż stosowana była przez Dawida Kubisa od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał u znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczność uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.2 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Dawida Kubisa karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstraszący dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.2.2) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Paulinę Jaworską praktyki, o której mowa w punkcie I.3 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę nakazywało konsumentom - przy odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa - dokonanie zwrotu upominków, które otrzymywali w związku z udziałem w pokazie, a także uzależniało skuteczność odstąpienia od umowy lub zwrotu

świadczeń od zwrotu paragonu fiskalnego, w konsekwencji na konsumentów nałożono obowiązek stojący w sprzeczności z przepisami prawa.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Paulinę Jaworską od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał u znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczność uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.3 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Paulinę Jaworską karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstrasżający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.3.1) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Dawida Kubisa praktyki, o której mowa w punkcie I.3 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę nakazywało konsumentom - przy odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa - dokonanie zwrotu upominków, które otrzymywali w związku

z udziałem w pokazie, a także uzależniało skuteczność odstąpienia od umowy lub zwrotu świadczeń od zwrotu paragonu fiskalnego, w konsekwencji na konsumentów nałożono obowiązek stojący w sprzeczności z przepisami prawa.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Dawida Kubisa od 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał u znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczności uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przestanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.3 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Dawida Kubisa karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstraszaający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.3.2) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Paulinę Jaworską praktyki, o której mowa w punkcie I.4 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę nakładało na konsumentów obowiązek zapłaty z tytułu odstąpienia

od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, w konsekwencji na konsumentów nałożono obowiązek stojący w sprzeczności z przepisami prawa.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Paulinę Jaworską od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał u znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że współnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczność uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.4 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Paulinę Jaworską karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstraszaający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.4.1) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Dawida Kubisa praktyki, o której mowa w punkcie I.4 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę nakładało na konsumentów obowiązek zapłaty z tytułu odstąpienia

od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, w konsekwencji na konsumentów nałożono obowiązek stojący w sprzeczności z przepisami prawa.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwałej, gdyż stosowana była przez Dawida Kubisa od dnia 25 maja 2018 r. do dnia 12 marca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 13 marca 2020 r. (dzień po dniu, w którym Przedsiębiorcy zaprzestali zawierania umów sprzedaży na organizowanych przez siebie pokazach). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał u znaczny zasięg naruszenia. Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju. Wskazana okoliczność uzasadnia podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) %.

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanki obciążającej, należało obniżyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.4 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Dawida Kubisa karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstrasżający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.4.2) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Paulinę Jaworską praktyki, o której mowa w punkcie I.5 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu, w sytuacji kiedy konsument decyduje się na skorzystanie z prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że praktyka Przedsiębiorcy godzi w interesy ekonomiczne konsumentów. Przedsiębiorca nie

wykonując obowiązek zgodnie z terminem przewidzianym przepisami prawa, zatrzymuje wpłaty konsumentów i posiada możliwość korzystania z nich.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Przedsiębiorcę co najmniej od lipca 2018 r. do dnia 7 lipca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 8 lipca 2020 r. (dzień po dniu, w którym nastąpił ostatni opóźniony zwrot płatności konsumentom, którzy odstąpili od umowy sprzedaży w marcu 2020 r.). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał umyślność stwierdzonego naruszenia oraz jego znaczny zasięg.

W ocenie Prezesa Urzędu Przedsiębiorca, organizujący w ramach spółki cywilnej pokazy od dnia 27 sierpnia 2016 r., musiał zdawać sobie sprawę z tego jakie są terminy na zwrot konsumentom płatności w sytuacji kiedy korzystają z prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Ponadto zauważyć należy, iż Przedsiębiorca musiał zaznajomić się z obowiązującymi przepisami prawa formułując wzorzec umowny, który służył do zawierania umów sprzedaży. Przedsiębiorca w umowach sprzedaży wskazywał na obowiązek zwrotu konsumentom wpłat w terminie 14 dni otrzymania oświadczenia o odstąpieniu (vide pkt 1.8 Warunków umowy sprzedaży, np. k. 10, 18,25, 579, 580-581 akt adm.) W tym miejscu wskazać należy, iż przepisy dotyczące prawa do odstąpienia od umowy i związane z tym obowiązki przedsiębiorcy nie ulegały zmianom w okresie zawierania przez Przedsiębiorcę umów na pokazach.

Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju.

Wskazane okoliczności uzasadniają podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) % (odpowiednio: (usunięto) % w związku z umyślnością, (usunięto) % w związku ze znacznym zasięgiem terytorialnym).

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanek obciążających, należało podwyższyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt 1.5 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Paulinę Jaworską karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji

i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstrasżający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.5.1) sentencji decyzji.

Kara z tytułu stosowania przez Dawida Kubisa praktyki, o której mowa w punkcie I.5 sentencji decyzji.

Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że zarzucona Przedsiębiorcy praktyka ujawnia się na etapie wykonywania kontraktu, w sytuacji kiedy konsument decyduje się na skorzystanie z prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Oceniając stopień szkodliwości tej praktyki należy uwzględnić, że praktyka Przedsiębiorcy godzi w interesy ekonomiczne konsumentów. Przedsiębiorca nie wykonując obowiązku zgodnie z terminem przewidzianym przepisami prawa, zatrzymuje wpłaty konsumentów i posiada możliwość korzystania z nich.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wziął w tym przypadku pod uwagę, że praktyka ma charakter długotrwały, gdyż stosowana była przez Dawida Kubisa co najmniej od lipca 2018 r. do dnia 7 lipca 2020 r. W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności, w tym wysoka szkodliwość opisanej praktyki, przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r., tj. (usunięto) zł.

W dalszym etapie kalkulacji kary Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona kwota bazowa powinna podlegać modyfikacjom ze względu na występujące w sprawie okoliczności łagodzące bądź obciążające.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że należy wziąć pod uwagę okoliczność łagodzącą, którą jest zaprzestanie stosowania zakwestionowanej praktyki. Z dokonanych ustaleń wynika bowiem, że zaniechanie nastąpiło z dniem 8 lipca 2020 r. (dzień po dniu, w którym nastąpił ostatni opóźniony zwrot płatności konsumentom, którzy odstąpili od umowy sprzedaży w marcu 2020 r.). Tym samym powoduje to obniżenie obliczanej kary pieniężnej o (usunięto) %.

W niniejszej sprawie jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał umyślność stwierdzonego naruszenia oraz jego znaczny zasięg.

W ocenie Prezesa Urzędu Przedsiębiorca, organizujący w ramach spółki cywilnej pokazy od dnia 27 sierpnia 2016 r., musiał zdawać sobie sprawę z tego jakie są terminy na zwrot konsumentom płatności w sytuacji kiedy korzystają z prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Ponadto zauważyć należy, iż Przedsiębiorca musiał zaznajomić się z obowiązującymi przepisami prawa formułując wzorzec umowny, który służył do zawierania umów sprzedaży. Przedsiębiorca w umowach sprzedaży wskazywał na obowiązek zwrotu konsumentom wpłat w terminie 14 dni otrzymania oświadczenia o odstąpieniu (vide pkt I.8 Warunków umowy sprzedaży, np. k. 110 akt adm.) W tym miejscu wskazać należy, iż przepisy dotyczące prawa do odstąpienia od umowy i związane z tym obowiązki przedsiębiorcy nie ulegały zmianom w okresie zawierania przez Przedsiębiorcę umów na pokazach.

Podkreślenia wymaga, że wspólnicy spółki prowadzili działalność na terenie całego kraju.

Wskazane okoliczności uzasadniają podwyższenie kwoty bazowej kary o (usunięto) % (odpowiednio: (usunięto) % w związku z umyślnością, (usunięto) % w związku ze znacznym zasięgiem terytorialnym).

Mając na względzie wartość procentową okoliczności łagodzącej i wartość procentową przesłanek obciążających, należało podwyższyć kwotę bazową o (usunięto) %, tj. do kwoty (usunięto) zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, za praktykę opisaną w pkt I.5 sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Dawida Kubisa karę w wysokości (usunięto) zł po zaokrągleniu, co stanowi ok. (usunięto) % obrotu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. oraz ok. (usunięto) % maksymalnego wymiaru kary.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstrasżający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie III.5.2) sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów każdą z kar należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000. Za zapłatę ww. kar przedsiębiorcy, wspólnicy spółki odpowiadają solidarnie. W myśl art. 864 k.c. za zobowiązania spółki wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie.

Ad IV

Koszty postępowania

Przepis art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje, że jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest zobowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 ww. ustawy, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Należy zauważyć, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera wyczerpujących regulacji dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Art. 83 tej ustawy stanowi jednak, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r., poz. 256 ze zm. - dalej: k.p.a.). Stosownie do art. 264 § 1 k.p.a., jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Do kosztów przeprowadzonego postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zaliczono poniesione koszty doręczenia pism w toku postępowania

w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W związku z powyższym postanowiono obciążyć przedsiębiorców, wspólników spółki PREMIUM GROUP w Bolewicach kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w następujących częściach, tj.:

- 1) Paulinę Jaworską - kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 52,80 zł (słownie: pięćdziesiąt dwa zł 80/100);
- 2) Dawida Kubisa - kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 59,40 zł (słownie: pięćdziesiąt dziewięć zł 40/100).

Koszty niniejszego postępowania każda ze stron obowiązana jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji. Za zobowiązanie tytułem ww. kosztów przedsiębiorcy, wspólnicy spółki PREMIUM GROUP w Bolewicach, odpowiadają solidarnie.

Pouczenie

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm., dalej: k.p.c.) - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt IV decyzji, na podstawie art. 264 § 2 k.p.a. w zw. z art. 83 i art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² k.p.c., Przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 755 ze zm.), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł. Zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie w wysokości 500 zł.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, osoba fizyczna może domagać się zwolnienia od kosztów sądowych, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Do wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych powinno być dołączone oświadczenie obejmujące szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby ubiegającej się o zwolnienie od kosztów. Oświadczenie sporządza się według ustalonego wzoru.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy. Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 2 i § 4 k.p.c., strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy. Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania, który niezwłocznie przesyła ten wniosek sądowi właściwemu.

Z upoważnienia Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Bydgoszczy
Piotr Adamczewski